

Guerra bruta amb el català

Sr. Director:

En relació amb el titular publicat dissabte passat "La Paeria obeeirà el síndic sobre el català, però PSC, C's i PP en veten l'ús preferent", voldria recordar aquest altre titular també del seu diari i del 19 de maig del 2015: "Enterren l'ús preferent del català a la Diputació. El Suprem ratifica la sentència que el TSJC va dictar el 2013". I ho faig, en primer lloc, per posar de manifest la voluntat de manipulació constant del grup municipal de CiU sobre el tema del català a la Paeria –una problemàtica totalment inventada, irresponsable i populista–, però ho faig, sobre tot, per tranquil·litzar qualsevol persona que pugui pensar que el català a la Paeria s'està relegant o està en perill, cosa que ni passa ni passarà. Fa tres anys, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va anul·lar diversos articles del Reglament per a l'ús de les llengües catalana i occitana aranesa a la Diputació de Lleida. Entre els articles anul·lats, hi ha el que donava el caràcter de *preferent* al català. El TSJC també va anul·lar disposicions similars del Reglament de la Diputació de Girona. El Tribunal Suprem va desestimar els recursos que van interposar les dues diputacions. Per tant, la paraula *preferent* no

LA CARTA DEL DIA

Teleporqueria respectable?

SR. DIRECTOR:

Em diuen que això de la teleporqueria és respectable, tan sols perquè uns familiars directes de qui m'ho diu hi estan enganxats. Des de quan la cridòria, l'extrema vulgaritat, la banalitat i la baixesa són respectables? Quant de mal ha fet, des del passat, el bonisme d'en Rodríguez Zapatero! El problema de moltes

persones que consumeixen teleporqueria és la mandra: mandra per automillorar-se, mandra d'esforçar-se per adquirir coneixements i experiències que valguin la pena, d'aquelles que deixen pòsit, substància, valor. Que còmode és això d'escarxofar-se al sofà, no haver de pensar gaire i que t'ho donin tot fet fins que arriba l'hora del sopar!

JOAN BORDA I BOREU. BELLCALDE D'URGELL

pot formar part de cap reglament lingüístic per mandat del Tribunal Suprem. En canvi, sí que forma part del Reglament de l'Ajuntament de Lleida l'expressió "ús normal" o "normalment", i això és el que fem amb el català i practiquem amb tots els ciutadans i ciutadanes, respectant aquells que se'ns adrecen en castellà, als quals contestem en aquesta llengua.

No hi ha cap problema lingüístic a la Paeria ni a la ciutat. Només n'hi ha un, de problema: la guerra bruta política carregada de mentides, que encén les xarxes socials i que té per objectiu danyar l'equip de govern municipal de l'Ajuntament de Lleida. I tinc molt clar que als impulsors d'aquesta campanya, el grup de CiU, no els interessa ni la cultura ni la llengua; només volen confondre i almar la ciutadania

per tal d'obtenir poder a qualsevol preu.

MONTSE MÍNGUEZ I GARCIA
PRIMERA Tinenta D'ALCALDE
DE L'AJUNTAMENT DE LLEIDA

Terrorisme = vulnerabilitat

Sr. Director:

L'atac terrorista a les Torres Bessones de Nova York, l'11 de setembre del 2001, ens va agafar a tota la família a París; no ens vam assabentar de la barbàrie fins a la tarda, quan ens vam trobar amb uns amics. Traslatsats, vam acudir al Centre Pompidou per veure, amb els nostres propis ulls, les imatges de la tragèdia, que ens negàvem a creure. Tots, sense distinció, en un moment o un altre, podem ser víctimes d'un atac terrorista, tant se

val que sigui provocat per un grup organitzat o per un *llop solitari*; el perill és ben present. Malgrat tot, comparteixo el que va dir en Xavier Nart a *Al rojo vivo*: "No podem fragilitzar la nostra societat, no ens queda cap més remei que enfrontar-nos al terrorisme amb fermesa moral, perquè és inevitable que qualsevol pugui atemptar contra la nostra vida." Es poden preveure molts atemptats, però sempre n'hi haurà que no es podran evitar. Davant el botxí invisible, no sabem quan ni com ens atacarà, perquè ignorem qui és o quina bogeria trama. Estem exposats a qualsevol atac semblant als darrers que han tingut lloc a París, Niça, Würzburg o Munic. El terrorisme és la guerra del segle XXI, però no es pot combatre únicament amb armes; l'educació hi

té molt a fer. De ben segur que alguns mandataris no han estat a l'altura de les circumstàncies i els ha faltat intel·ligència a l'hora de combatre els atacs terroristes, en particular, el primer ministre francès, F. Hollande, quan en el seu discurs a Versalles va dir: "França està en guerra." La vella Europa hauria de reflexionar sobre el seu passat sagnant per evitar repetir-lo. Cal tenir molta cura amb les paraules; a vegades, també maten.

CECÍLIA LLESUY
LA POBLA DE SEGUR

El mort era un viu

Sr. Director:

El Tribunal de Comptes – benaurat organisme – ens acaba de revelar que al nostre país, durant el 2014, uns 30.000 familiars de persones mortes van continuar cobrant la pensió. I això puja una abundant xifra de diners. Són corruptes aquests familiars? Han de tornar aquests diners cobrats indegudament? En l'època de la més sofisticada tecnologia, trobo totalment absurd que no es creuin les dades i quan un mor no se'l doni de baixa automàticament de la pensió. O és que amb tantes i tantes administracions no som capaços de resoldre aquest tema? S'ha fet realitat allò que diu: "El mort era un viu".

FRANCESC SEGARRA TOR
TORRE-SERONA

Envieu la vostra carta a cercle@segre.com. Podeu trobar una selecció més àmplia de cartes a [SEGRE.com](http://www.segre.com)

COL·LABORACIÓ

Coderch s'exposa al Col·legi d'Arquitectes

VÍCTOR PÉREZ-PALLARÈS I LUQUE

PRESIDENT DE LA DEMARCACIÓ DE LLEIDA
DEL COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA

"NO PRETENDAS intelectualizar demasiado tu acto creativo, se aprende mucho antes a ir en bicicleta que a entender el principio físico que te sustenta."

L'arquitecte Óscar Tusquets ens recorda aquesta frase dirigida per Coderch als estudiants d'Arquitectura. És significativa sobre el seu pensament i la seva obra. Va deixar escrit, sense embuts, que calia menys teoria sobre l'arquitectura i molta més pràctica professional i, per damunt de tot, obrir bé els ulls i observar, analitzar, reflexionar, pensar... i *pençar* ("más dedicación... menos voluntaria ligereza").

És una gran satisfacció poder acollir, a la Demarcació de Lleida del COAC, aquesta exposició dedicada a un dels mestres de l'arquitectura mo-

derna del nostre país, amb motiu del recent centenari del seu naixement.

El comissari de l'exposició, el doctor en Arquitectura Antoni Companys Ferran, lleidatà resident a Vic, ha reunit una documentació singular formada per croquis i dibuixos no publicats de projectes significatius que, juntament amb les fotografies de l'època del fons Català Roca de l'Arxiu del COAC, componen un conjunt molt especial que permet mostrar la continuïtat en la manera de projectar de Coderch.

L'exposició, que porta per títol *Vers una tradició viva*, contribueix a difondre i explicar en què consisteix aquest concepte de *tradició viva* al qual es refereix Coderch en el seu manifest *No son genios lo que necesitamos ahora*. Un

text que, tot i ser escrit l'any 1961, és del tot vigent avui dia.

En realitat, aquest text no va pretendre ser un manifest, sinó que més aviat és un *codi de conducta* –destinat, en primer lloc, als arquitectes i a l'arquitectura, però també a qualsevol comportament o activitat humana–. Està bé llegir-lo... i rellegir-lo, per tal de "trabajar vigilando continuamente para no confundir", tal com ell mateix explica en el text.

"Necesitamos aprovechar lo poco que de tradición constructiva y, sobre todo, moral ha quedado en esta época en que las más hermosas palabras han perdido prácticamente su real y verdadera significación."

L'obra de Coderch, de gran transcendència, és consistent i perdura perquè s'assenta en la tradició i l'adapta a les necessitats de les persones, donant-li vida i establint, d'aquesta manera, un pont entre la tradició i la modernitat, treballant amb rigor i economia de mitjans.

La seva arquitectura és res-

pectuosa amb el lloc, no és inquietant, sinó serena i d'ordre. Una arquitectura que pretén solucionar problemes, mentre que la forma, finalment, és només una qüestió circumstancial, una conseqüència.

Amb l'arribada de la democràcia al nostre país, la figura de Coderch va entrar en l'oblit institucional fruit de la seva ideologia. No va ser mai així, però, per als professionals i la universitat. Personalment, sempre recordaré la visita a la casa Ugalde com a estudiant de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, les explicacions dels professors de l'Escola sobre l'edifici Girasol, la casa de la Marina de la Barceloneta o les torres Trade... i el fet de viure com a usuari l'ampliació de la mateixa Escola d'Arquitectura.

Lentament, es va corregint l'error i es posa l'obra de Coderch a l'atura que li correspon: l'any 2000, la casa Ugalde (1951), per molts considerada la seva obra mestra, va ser seleccionada per la revista d'ar-

quitectura A+U com un dels trenta-tres habitatges unifamiliars més influents del segle XX, compartint aquesta distinció amb la Robie House (Wright), la casa Curutchet (Le Corbusier) o la casa Farnsworth (Mies van der Rohe).

Posteriorment, aquest edifici i el seu entorn van ser catalogats i protegits, l'any 2003, pels seus valors, com a Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya.

Coderch va tenir una enorme influència en les generacions posteriors d'arquitectes i avui dia continua sent una font d'inspiració per a aquells que busquen en l'arquitectura un rigor que no defugi els problemes socials i les dificultats econòmiques dels nostres dies.

Cal revisitar l'obra de Coderch i els seus ensenyaments, perquè la seva arquitectura és com un antídoto contra els excessos i la desmesura d'alguns moments. Aquesta exposició és una magnífica oportunitat de fer-ho.